

*Osud
nie je náhoda,
ale voľba.*

Michaela Brnková

ODVETA

Playlist

Måneskin – I Wanna Be Your Slave

Imagine Dragons – My Life

Leony – Remedy

Ofenbach – Be Mine

Imagine Dragons – They Don't Know You Like I Do

Lost Frequencies, Calum Scott – Where Are You Now

Martin Garrix – High On Life

OneRepublic – Rescue Me

ClockClock – Sorry

Imagine Dragons - #1

Rozšířený zoznam piesní nájdete na
Spotify pod názvom ODVETA.

ISBN 978 - 80 - 8214 - 124 - 8

Michaela Brnková

ODVĚTA

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Michaela Brnková 2023

Prológ

Semion

„Kde si bola?“ Vstal som z postele v jej izbe, lebo som už takmer zaspával. „Je skoro polnoc, Grace! Toto je už tretia noc, kedy si prišla domov neskoro!“

Nechcel som znieť príliš autoritatívne, no mal som o ňu strach.

Po celý čas sa na mňa ani nepozrela. So zvesenou hlavou zo seba zhodila čiernu koženkovú bundu a ja som jej musel zastať cestu, aby ma začala brať na vedomie.

„Keby žili naši-“

„Keby žili naši, nemusel by si sa o mňa starať.“ Prerušila ma a tou vetou dokonale odzbrojila. Zobral som jej bradu medzi palec a ukazovák a zdvihol ju k svojej tvári.

„Tak to nie je, sestrička.“ Mal som ju rád a ona to dobre vedela. Keď sa jej belasé oči konečne dotkli

mojich a zaleskli sa smútkom, ktorý asi nikdy neprebolí, roztopila všetku moju snahu o prísne dohovárание. „Nechcem, aby sa ti niečo stalo. Ak budeš nabudúce meškať, stačí, ak mi napíšeš.“

Jemné prikývnutie mi stačilo, aby som sa upokojil a nechal ju vkláznuť do svojho náručia.

„Sľubujem,“ pošepla.

Prehltol som slinu, ktorá sa mojím krkom predrala ako kus drsnej skaly. Tento pocit som nezažil už roky. Nikdy som si nemyslel, že sa to stane. Že budem stáť nad jej hrobom.

„Brácho?“ Za mojím chrbtom sa ozval hlas môjho brata. Bola od nás mladšia. Takto to predsa nemalo byť. Starší nemajú pochovávať mladších. To je proti prírode. Položil mi ruku na plece a potom ma ňou súcitne potľapkal. Viac nepovedal. Asi ma nechcel vystrašiť. A tak som to urobil ja: „Nevidel som ju takmer šesťnásť rokov.“

„Ja viem a... mrzí ma to.“ Jes bol iba o rok mladší. On sa pohrebu zúčastnil. Ja som ho z niekoľkých dôvodov odignoroval. Musel by som sem prísť s ochrankou a nechať uzavrieť celý objekt predtým, ako by ho moji muži prečesali a nakoniec by museli preveriť každého, kto sa s ňou prišiel rozlúčiť. Robiť cirkus, keď som nebol súčasťou takmer polovice jej života? O to som nestál.

„Nechám ťa.“

Začul som kroky, ktoré sa vzd'alovali a znova sa pozrel na pamätnú dosku pri jej hrobe.

Grace Abramssonová, milovaná dcéra, sestra a mama...

V okamihu, keď môj zrak prešiel po tých slovách, neubránil som sa spomienkam, ktoré som okamžite zahnal. Bola to minulosť. Bol som už niekto úplne iný.

„Pán Abramsson?“ Akýsi chlap v čiernom obleku sa ma pokúšal dobehnúť, keď som už mieril k autám, ale ja som ho ignoroval. Bol som sa práve rozlúčiť so sestrou, kto ma, kurva, teraz otravuje? Stúpil mi tlak, ale keď som sa pozrel na mojich dvoch osobných strážcov, ktorí boli v strehu, no napriek tomu ho nechali za mnou poskakovať, vedel som, že ten pajác bude zrejme dôležitý. Otočil som sa a on do mňa takmer vrazil.

„Ospravedlňujem sa, že vás vyrušujem v takej nevhodnej chvíli, pán Abramsson, ale, ako iste chápete, je veľmi ťažké vás zastihnúť, keďže vaša adresa sa často mení a-“

„K veci. Nemám na to celý deň.“ Idiot!

„Toto je list s presným dátumom, kedy sa bude čítať závet vašej sestry, pán Abramsson.“

Ak ešte raz zopakuje moje priezvisko, nechám Johnyho a Freda, aby si z neho spravili koberček do zimnej záhrady.

„To ma nezaujíma.“ Otočil som sa bez toho, aby som si ten stupídny zdrap papiera prevzal.

„Pán Abramsson!“

Kurva! Otočil som sa tak rýchlo, že mu nadvihlo chabo prilepený porast na lesklej plešine.

Okamžite stuhol a dvakrát otvoril ústa naprázdno ako ryba.

Čo som komu urobil? Dnešok bol zlý sen.

„Mrzí ma to.“

Tie tri slová som mu veril. Skrúcalo ho, akoby sa mal čochvíľa pošťať.

„Je veľmi dôležité, ak nie nutné, aby ste sa toho dňa dostavili do mojej kancelárie.“

Ani mi nenapadne. Uchechtol som sa, začal sa otáčať a myslel si, že zrejme konečne pochopil, že tým sme náš rozhovor skončili, no ten zasraný právničiek sa rozhodol zabojsovať.

„Vaša sestra vám zanechala list.“

Vedel, ako si získať moju pozornosť. Prečo to ale neurobil o päť minút skôr, to som nepochopil.

„Tak mi ho dajte teraz.“

„Bohužiaľ, to nie je možné. Musíte sa dostaviť na oficiálne stretnutie, ktoré je uvedené v tejto zásielke.“

Natiahol som ruku a on sa zmenšil. Možno to bolo tým, že sa prikrčil.

„Dobre.“ Zobral som mu ju z ruky a viac sa s ním nevybavoval. Popravde, bol som zvedavý a zároveň som sa bál. Na ten pocit som už takmer zabudol. Roky strávené vedením gangov človeka zocelia.

Táto situácia bola pre mňa nová a ja som z nej nemal dobrý pocit.

„Čo?“ Treskol som dlaňou do stola, keď ten smiešny pajác dočítal list, ktorý mi moja sestra zanechala. Nekonal sa žiadny srdcervúci výlev, ani to nebolo nič osobné, čo by som si prečítal a nechal svoje skamenené oči znova ožiť preliatím jednej či dvoch slz. Nie. Ona to spravila chladnokrvne. Našťastie sme v miestnosti oproti nemu sedeli iba ja a Jes.

„A čo zanechala jemu?!“ V totálnej vývrtke som ukázal prstom na svojho brata.

„Je tu nejaká finančná hotovosť, auto a pár-“

„To si zo mňa robíte srandu?!“ vyprskol som.

„Pán Abramsson,“ napomenul ma.

Takmer som vybuchol ako sopka, mal šťastie, že z dvoch bratov pred ním som bol ja ten rozvážnejší. Ale on dostal prachy a auto! *Prachy* a *auto*! V akom vesmíre si moja sestra myslela, že mne môže zanechať svoje decko?! V akom, kurva?!

„Ja žiadne decko nechcem! A dá sa vôbec človek zdediť? Veď to nie je strom alebo budova. Ako ho predám, keď sa mi nebude páčiť?“

„Nejde o dedičstvo v tomto zmysle slova.“ Ten oblekáč už nado mnou takmer zúfalo pretáčal oči. „Je to zverenie do opatery.“

Môj brat sa rozosmial: „Veď ten sa nevie postarať ani sám o seba.“

„Nebudem vychovávať žiadne decko! Bodka!“

V tom momente som to uzavrel.

„Je tu ešte jedna veta, ktorú si želala vaša sestra prečítať až vo chvíli, keď toto poviete.“ Odkošľal si a nasadil okuliare, aby zasa pozrel na papier. Naškrobený suchár.

„Semion,“ začal čítať. Počujúc plnú verziu svojho mena som sa pousmial. Tak ma volala iba ona. A iba v momentoch, keď išlo o stupeň najvyššej priority. „Neposielam k tebe Angelinu kvôli výchove. Robím to, aby ona prevychovala teba.“

Mňa asi jebne.

„Kde mám podpísať, že sa jej zriekam?“

1.

Angelina

„Prosím?“ Ruky sa mi roztriasli údivom a strachom zároveň. Musela som si spojiť dlane a vtlačiť ich medzi stehná, aby som zakryla ich chvenie, no prezradil ma môj neistý hlas: „Prečo by som mala ísť bývať k cudziemu človeku? Ja toho muža vôbec nepoznám.“

„Mrzí ma to, slečna, ako výhradná dedička máte, samozrejme, nárok na všetok majetok, ale to je podmienené práve touto drobnosťou.“

Obzrela som sa po nevelkej kancelárii a zasa očami narazila na jeho dokonale sediaci oblek. Čo ja už môžem vedieť o závetoch? Nikdy by mi nenapadlo, že mi Grace spraví takýto podraz.

„Nechcem peniaze, nechcem nič viac ako dom, v ktorom som vyrastala. Nemôžete to nejako zariadiť? Prosím.“ Aj sama sebe som znela zúfalo.

Jeho sklopený pohľad prezrádzal, že som ho dostala do nepríjemnej situácie. Pochopila som, že za to nemohol a ani s tým nedokázal nič urobiť.

„Je to iba na pár mesiacov. Kým nedovršíte dvadsiaty prvý rok. Potom bude všetko vaše. Dovedte vám, bohužiaľ, neviem dať inú odpoveď.“

„A čo ak to neurobím? Čo ak tam nepôjdem?“
A kam vlastne? Vie vôbec niekto, kde ten muž býva? V živote som ho nevidela a Grace o ňom nikdy nechcela veľa hovoriť. Stránila sa zvyšku svojej rodiny. Nie preto, že by sa ich bála. Bolo v tom niečo viac. Cítila som to v jej sklopených očiach a ťažkých povzdychoch vždy, keď som si pozerala fotky z jej detstva a pokúsila sa spýtať na dvoch bratov, pri ktorých stála a smiala sa. Svoju minulosť si zobrala do hrobu. A mňa teraz posielala k svojmu bratovi? Prečo?

„V tom prípade prepadne všetko vaše dedičstvo v prospech cirkvi.“

Čo si mi to urobila, Grace?

Zababušila som sa pod prikrývku vo svojej izbe a žmolila v ruke list, ktorý mi dal právnik. Bol od Grace. Po všetkom, čo som si dnes vypočula, som sa ho bála otvoriť. Čo mi už len k tomuto mohla napísať? Nikdy sa ani len slovom nezmenila o tom, čo chystala. Vsunula som prst pod okraj a roztrhla

ho, akoby som strhávala náplast z bolavej rany. List bol úhľadne zložený a text napísaný jej rukou. Okamžite mi napadlo, že ho musela písať v neskoršom štádiu ochorenia, lebo bol krátky a niektoré slučky na písmenách pôsobili, akoby plávali.

Milá Angelina,

môj svet by bol čiernobiely, keby si v ňom nebola. To ty si ho vyfarbila. Teraz je na mne, aby som ti odhalila a vyfarbila ja ten tvoj. Ver mi, že som sa snažila byť tou najlepšou mamou, akú si mohla mať a že všetko, čo som urobila, bolo z čistej lásky a úprimnej ľútosti nad tým, čo som kedy vo svojom živote pokazila. Prepáč mi.

Tvoja Grace.

Prečítala som si tie slová znova a potom zas a zas, ale nerozumela som významu tých viet. Grace bola vždy dokonalá mama. Starala sa o mňa, venovala mi každú voľnú chvíľu. Nikdy neurobila nič zlé. Nikdy by nikomu neublížila. Dokonca mi venovala toľko času, že sa nikdy nevydala. Vraj som si ukradla celé jej srdce, keď ma ako štvorročnú adoptovala. Vždy som jej verila a to bol dôvod, pre ktorý som sa odhodlala a v tejto chvíli rozhodla dôverovať jej znova.

„Dobrý deň. Tu je Angelina Abramssonová,“ predstavila som sa v telefóne sekretárke právnikovi, ktorý mal na starosti dedičské konanie a ona ma prepojila.

„Dobrý deň, slečna Abramssonová.“

„Rozhodla som sa,“ začala som bez okolkov.
„Rada by som sa stretla s mojím nevlastným strýkom.“

Chvilka ticha spôsobila moje zaváhanie. Niečo nebolo v poriadku.

„Máme istý problém. Pán Abramsson na zverenie do opatery nepristúpil. Nepodpísal ho.“

On ho čo? Zažmurkala som a frustrovane si chytila čelo. Čo teraz?

„Môžete mi, prosím, poslať jeho adresu?“

„To by som síce veľmi rád, ale u neho je to zbytočné. Verte mi, nenájdete ho, ak on nechce nájsť vás.“

„Čo mám teda robiť?“

Vedela som, že na túto otázku zrejme odpoveď nedostanem, no on ma prekvapil: „Možno by ste to mohli skúsiť u jeho brata. Žije so svojou ženou v Minneapolise. Pošlem vám adresu.“

Nikdy som ani len nevycestovala z Illinois. Dokonca som nikdy nebola mimo Chicaga, ale o pár hodín som už stála pred letiskom s vytlačnou letenkou v jednej ruke a príručnou batožinou v druhej. Bola som rozhodnutá, že túto životnú cestu zvládnem... kým taxík nezastal pred domom tak veľkým, aký som ešte nevidela.

„Ste si istý, že sme správne?“

„Abramssonova vila? Iste.“

Stát s kufrom pred domom, v ktorom som nikdy nebola, a snažiť sa stretnúť s ľuďmi, ktorých som v živote nevidela, mi bolo cudzie. Zazvonila som skôr, ako by som si to stihla rozmyslieť.

„Angelina Abramssonová.“ Vysloviť moje meno pôsobilo ako čarovné zaklínadlo. Brána sa začala otvárať a ja som vykročila po dlhej dláždenej ceste až k vysokým šedým dverám s pôsobivým strieborným držadlom, zdobiacim stred po celej ich dĺžke. Efektne. Náš dom v Chicagu mal iba kľučku. Nikdy sa mi nezдалa taká obyčajná ako tu a teraz.

Keď sa tie vysoké dvere začali otvárať a spoza nich vyšla žena v tyrkysových šatách s dlhými čiernymi vlasmi, bola som si istá, že predo mnou stojí jedna z najkrajších žien, aké som kedy videla. Jej ostré črty a odtieň pleti naznačovali, že má zrejme indiánske korene a vlúdny úsmev zasa to, že ma vítala s radosťou. Och, aká úľava, konečne som si vydýchla. Ani som si neuvedomila, že sa usmievam tiež.

„Som Isabella Abramssonová. Veľmi ma teší. Čakali sme ťa. Prosím, poď ďalej.“

Čakali? „Ďakujem.“

Vošla som do obrovskej bielej haly, ktorej dominoval okrúhly stôl s krištáľovým lustrom. Nechcela som pôsobiť ako Alica v krajine zázrakov, ale moje ohromenie nebolo možné zakryť. Bol to palác.

„Jes?“ zakričala kamsi do priestoru a ja som sa otočila za jej hlasom. Do haly vošiel muž so svetlý-

mi vlasmi zviazanými do malého chvosta a očami, ktoré okamžite upútali moju pozornosť. Boli rovnako belasé, aké mala Grace. Zvláštne a výnimočne podmanivé, vlúdne a démonické zároveň. Aj ja som mala modré oči, no moje boli tmavé ako hlbiny oceánu, zatiaľ čo tie ich boli nebeské. Nikdy by som nezapochybovala, že toto bol jej brat.

„Môžem hovoriť so Semom Abramssonom?“

Po šálke kávy a pár zdvorilostných frázach som sa odvážila pokladať otázky. „Viete, kde by som ho mohla nájsť?“

„Jasné a povieme to každému, koho vidíme prvýkrát v živote.“

„Jesper!“ Isabella okamžite zahriakla svojho manžela, ale urobila to jemne a neútočne.

„Sem sa tu objavil pred dvomi dňami a včera odišiel. Nikto nevie, kde sa teraz nachádza a môjho Jesa to irituje.“

„Prečo?“

„Ešte nikdy sa nestalo, že by nepoznal jeho aktuálnu polohu. Je z toho nesvoj.“

Jes si nervózne poposadol a ja som pochopila napätie, ktoré z neho priam sálalo.

„Budeme radi, ak sa u nás zdržíš, ale nevieme, kedy sa tu zasa ukáže.“

Táto cesta začínala byť ako zlý sen.

Utorok vystriedala streda a ja som sa v tomto obrovskom bielom dome cítila stratená a cudzia. Prechádzala som sa po lesklých chladných chodbách a spomínala na teplo domova, ktoré mi tak chýbalo.

„To je vrtuľník?“ Prekvapene som pozrela cez francúzske okno v jednej z obývačiek.

„Áno, má odviezť Mariu za Semom.“ Isabella si pohodlne sadla do kresla.

„Mariu?“ Spozornela som.

„Stará sa mu o bežné záležitosti ako pranie, upratovanie a varenie, aj keď neviem, čo je na zohrievaní mrazených hamburgerov také výnimočné.“

Tak moment! „Ona vie, kde je?“ Nieкто z nich to predsa musel vedieť, nie?

„Maria sem priletela až dnes a on sem po ňu poslal vrtuľník. Nikto nevie, kam odletia. Smer cesty sa dozvedia, až keď vzlietnu.“

„Nemôžu nám ho potom prezradiť?“

Isabella sa zasmiala. „Majú prísny zákaz.“

„Ako im môže veriť?“

„Sú to profesionáli a navyše dobre vedia, že keby zradili, nedožijú sa ďalšieho dňa.“

V tom momente mi prišlo nevoľno. Tušila som to. Grace mi to párkrát naznačila, ale mne to dávalo zmysel až teraz. V tejto rodine sa nebohatlo pocitívou prácou. Zacítila som závan niečoho nekalého.

„Môžeš mu poslať po Marii odkaz.“

„To je výborný nápad. Kde ju nájdem?“

Cez záhradu a altánok som prešla do samostatného domu v zadnej časti, len kúsok od miesta, kde čakal vrtuľník.

Prekvapilo ma, že Maria bola mladá žena, ktorá hovorila po anglicky so silným španielskym prízvukom.

„Zoberiem si iba zopár vecí. Chlapi už čakajú,“ povedala, no vo veľkom zhone mi nevenovala ani len pohľad.

Znervóznela som, lebo som zrazu nevedela, čo mu mám odkázať. Ved' o mňa neprejavil žiaden záujem. Bolo mu ukradnuté aj Graceino posledné želanie. Vydesene som sledovala Mariu, pobejúcu po kuchyni a baliacu akési drobnosti do veľkého batoha.

V momente, keď som zazrela jej mikinu prehodенú cez stoličku a modrú šiltovku položenú na stole, adrenalín, ktorý mi vrazil do žíl v tom istom okamihu ako nápad, ktorý prepadol moju myseľ, explodoval ako nálož dynamitu. Prestala som premýšľať a odpojila strach od zvyšku mysle. Nikdy v živote som sa neocitla v takom stave, aký ma teraz ovládal.

„Teraz alebo nikdy,“ vyslovila som sama pre seba a ona sa na mňa otočila, stojac za dverami komory, do ktorej práve vošla. Zabuchla som ich pria-

mo pred jej očami a rýchlo zamkla. Schmatla som stoličku a podoprela ňou kľučku. Nasadila som si šiltovku, obliekla mikinu a zobrala batoh.

Čo to robíš, Angelina?

So sklonenou hlavou som vybehla k vrtuľníku, ktorému sa už roztáčala vrtuľa. Muž stojaci pri dverách mi ukazoval cestu. Sadla som si dozadu a skryla tvár do mikiny zapnutej až vysoko ku bra-de. Nikdy som nezažila nič podobné. Bola som vydesená a zároveň hrdá na to, čo som dokázala, aj keď som sa ešte stále klepala. Keď sa vrtuľník odlepil od zeme, vedela som, že som na správnej ceste.

Leteli sme viac ako hodinu a ja som absolútne netušila kam. Až keď som zbadala sneh, pochopila som, že sme smerovali na sever a ľadový vietor, ktorý ma po pristátí zastihol nepripravenú, mi nemilosrdne šľahol do tváre mráz.

Nikto viac na nič nečakal. Keď som sa vzdialila, vrtuľník odletel.

Pozrela som sa na svoje tenisky zaborené do snehu. Mohla som jej ukradnúť aj čižmy. Aspoň by som teraz nemrzla. Našťastie dom nestál príliš ďaleko. Bol to jediný zrub, ktorý som široko ďaleko videla a okolo neho sa rozprestierali hory, ponorené do bieleho páperia. Tá úžasná scenéria mi vyrážala dych.

Premýšľala som, či by bolo vhodné zazvoniť alebo mám jednoducho trúfalo vkročiť dovnútra. Vybrala